

nationale Prisdald, synes jo ogsaa at være standset. Der er vel herefter al Anledning til at hævde, at ret meget kan der neppe være at vente paa nu. Der er formentlig derefter Grund til at vende Blikket indad og søge at oprette et Samarbejde mellem Industriens, Haandværkets og Landbrugets Indehavere og de Arbejdere, som beskæftiges i disse Virksomheder. Jeg tror, at Tiden er en saadan, at der er al Grund til at anbefale, at man i kommende Tider søger Samarbejde i Stedet for at excellere i de sædvanlige Tilbud om Lockout eller anden Krigsførelse. Og dernæst er der efter min Mening Grund for Folkerepræsentationen til at betragte Situationen som indeholdende en Opgave af virkelig national Betydning, ikke blot rent øjeblikkeligt, men, som jeg sagde før, ogsaa naar vi ser længere ud i Fremtiden og betragter det Problem, hvorledes vi Aar for Aar skal beskæftige de Mennesker, som kræver Beskæftigelse.

Der er jo ingen Tvivl om, at Folke-repræsentationen er i Stand til at yde den midlertidige Støtte, som paa forskellige Omraader tiltrænges. Socialministeriets Arbejdsudvalg har i Aar ligesom i Fjor beskæftiget sig med Erhvervsforholdene og har for nogle faa Dage siden afgivet Betænkning, som jeg har afventet, før Kriseforslag kunde fremsættes. I denne Betænkning har to Medlemmer — jeg husker ikke, hvor mange Medlemmer Udvalget bestaar af — anbefalet ekstraordinære Lønnedsættelser som en Kriseforanstaltning — en højst besynderlig Anvisning i en Tid, hvor mange af dem, der udfører haardt Arbejde, i Virkeligheden har en Løn, der i Forhold til Prisniveauet nærmest maa siges at være for lav. Men disse to Repræsentanter anviser altsaa ekstraordinære Lønnedsættelser. I Hælene paa dem kommer saa to Repræsentanter fra Arbejdsgiverne og siger, at man maa endelig ikke drage den Slutning, at Industrikrisen kan løses ved en Nedsættelse af Lønnen eller en Ændring af Arbejdstiden. Det er dog glædeligt, at der er saa megen sund Fornuft i Behold paa det Sted, hvor det har afgørende Betydning. At Arbejderne afviser Lønnedsættelsens Vej som den eneste, er da saa forstaaeligt, at ingen kan være i Tvivl om, at det maa ske. Noget helt andet er, at der kan være Enkelttilfælde, maaske adskillige Enkelttilfælde, hvor Forhandling om For-

holdene, om konkrete Stykker Arbejde, om visse Fabrikationer særdeles vel kan føre til Aftaler om Ændring i de Arbejdsbetingelser, der normalt har været gældende, men alt det kendes og praktiseres og har været praktiseret gennem lang Tid. Socialministeriets Arbejdsudvalg peger i øvrigt paa Hjelpeforanstaltninger til Industriens Modernisering, og det store Flertal af Udvalget fremhæver ogsaa Nyttens af at fremme offentlige Arbejder, selv om der i samme Udvalg er enkelte, som fremsætter nogen Tvivl om, hvorvidt offentlige Arbejder nu ogsaa kan betale sig. Jeg forstaaer ikke denne Betragtning. Man siger, der er kun kommet saa og saa mange Tusinder i Beskæftigelse ved sidste Aars Lovgivning om offentlige Arbejder, der er kun kommet — jeg tror, der siges — 2 000 Helaarsarbejdere ud af det hele. Ja, men er 2 000 Arbejdere i Arbejde da ikke at foretrække for 2 000 arbejdsløse? Og hvad er det for en Talen om, at det ikke kan betale sig? Jo vist kan det betale sig, for det er ikke Penge, der smides ud ad Vinduet og ikke kommer igen, der staaer jo efter disse 2 000 Arbejders Arbejdsaar nogle Bygninger eller ligger nogle Veje eller Baner, eller hvad det nu kan være, som har deres blivende Værdi for Samfundet, og som maaske er blevet fremmet ekstraordinært hurtigt ved disse Foranstaltninger, men som selvfølgelig trods denne hurtige Fremme har deres overmaade store Betydning, deres overmaade store Værdi langt ud i Fremtiden.

Det Lovforslag, som jeg her fremsætter, er Resultatet af en Betragtning, foretaget paa Grundlag af Socialministeriets Arbejdsudvalgs Betænkning og en Bedømmelse af de talrige Henvendelser, der er sket fra forskellige Grene af Samfundslivet, fra Skibsfarten, fra Haandværk og Industri og fra et Landbomøde. Hvad jeg altsaa fremsætter, er Resultatet af en Betragtning af alle de forskellige Forhold og Resultatet af et Samarbejde mellem flere Ministerier. Man har fundet, at det var mest overskueligt at samle de forskellige Kriseforanstaltninger i en Lov under Navnet: „Støtte for Dansk Erhvervsliv“, og man har ogsaa fundet det rimeligt for derigennem at understrege endnu mere, end det ellers vilde ske, at dette er ekstraordinære midlertidige Foranstaltninger, som søges iværksat under Hensyn til de abnorme Forhold, der eksis-